

De bende van
STINKHOND

Colas Gutman & Marc Boutavant
Vertaald door Sylvia Vanden Heede

Lannoo

Stinkhond en Plattekat spelen tikkertje in hun vuilnisbak, en zelfs wanneer Stinkhond een beetje valspeelt en ‘Magische vuilnisbak!’ roept zodra hij op het deksel klautert, hebben de twee vrienden veel lol.

‘Jij bent getikt!’ roept Plattekat.

Stinkhond steekt zijn poot al uit om zijn vuilnisbakkenvriendje terug te tikken, wanneer hij midden in zijn beweging bevriest.

‘Maar ik ben niet getikt! Ik ben een hond!’
roept hij uit.

Stinkhond maakt geen grapje. Nog nooit eerder heeft hij zich zo hond gevoeld, behalve misschien die dag waarop een voorbijganger naar hem riep: ‘Hoepel op, vieze schooier!’

‘Plattekat, ik heb er genoeg van. Ik speel geen tikkertje meer, ik wil met een balletje spelen!’

‘Dat hebben we niet.’

‘Zelfs geen haarbal?’

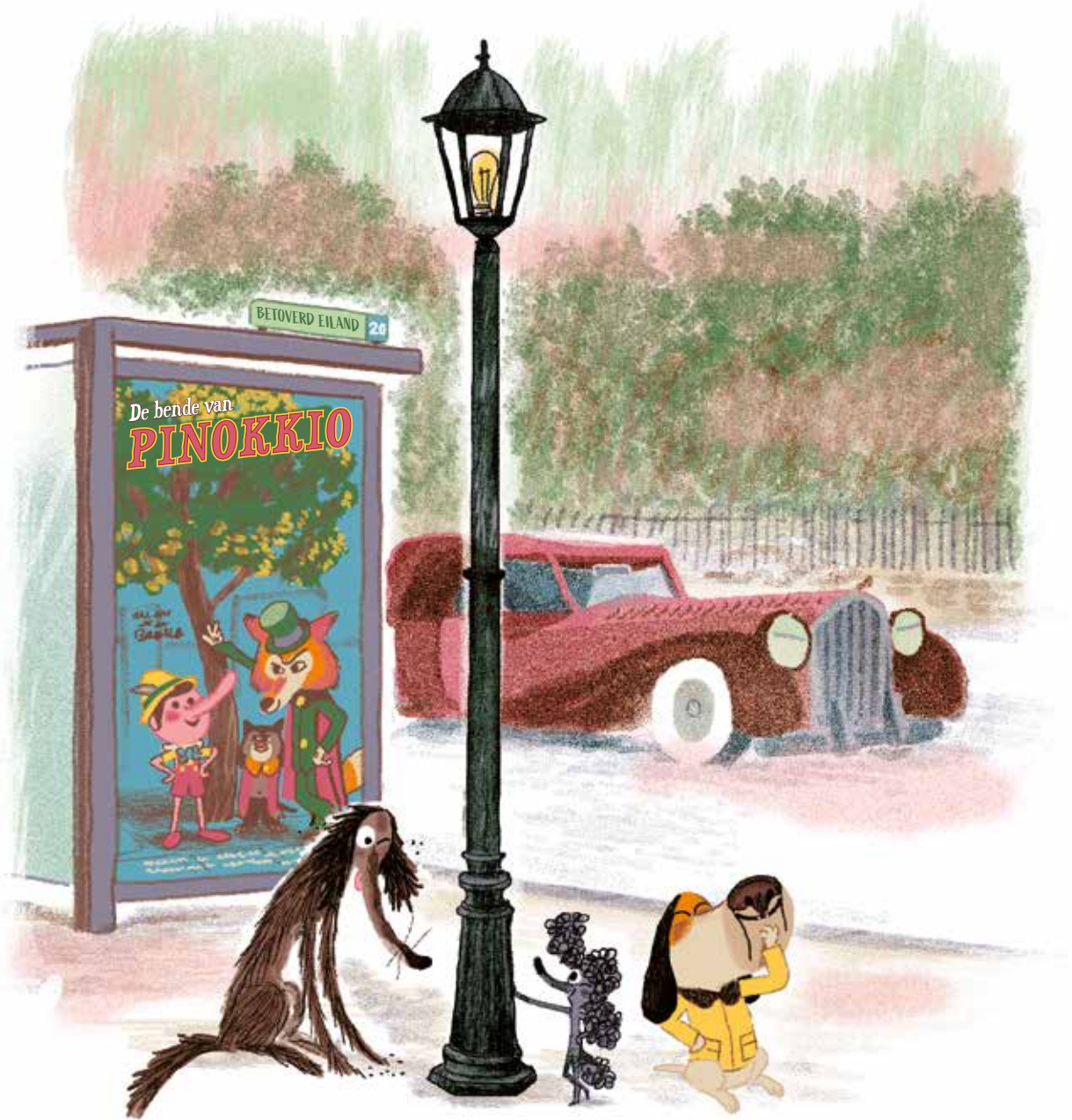
Nu beseft Stinkhond dat een kattenleven niets voor hem is en hij springt uit de vuilnisbak.

‘Ben je thuis voor het avondeten?’ vraagt Plattekat.

‘Nee, ik ga een hondenhok zoeken voor mezelf.
Vaarwel, mijn kat!’

En Stinkhond verlaat zijn afval zonder om te kijken.
‘Ik wil zo graag een hond vinden! Hij zal een balletje voor me gooien en ik zal hem een stok brengen’, denkt Stinkhond.

Maar zoals zo vaak gebeurt als je ergens heel hard aan denkt, gebeurt er helemaal niets, behalve dat Stinkhond tegen een lantaarnpaal botst.

‘Ha, hond, aan de wandel zonder je kat?’ vraagt de opgeschoren poedel.

‘Ja. Hij is mijn vriend niet meer.’

‘Stinkhond is allergisch geworden voor kattenhaar’, lacht de basset in zijn jasje.

‘Mag ik met jullie spelen?’ vraagt Stinkhond.

‘Mij best. Jij wordt de stinkerd van onze bende’, grinnikt de opgeschoren poedel.

‘Een bende? Ga ik deel uitmaken van een bende?!’

Stinkhond is opgetogen, want behalve die dag dat hij voor een bende idioten werd uitgescholden terwijl hij toch maar in zijn eentje was, heeft hij nooit ergens bij gehoord.

De Ponystrijders

Een schutting, een hek, sigarettenpeuken en glasscherven: nog nooit zag Stinkhond zoveel moois bij elkaar. Dit moet wel een droom zijn!

‘Maak kennis met de Bende van de Ponystrijders’, stelt de opgeschoren poedel zijn vrienden voor.

‘Het is inderdaad een puinhoop!’ zegt Stinkhond.

‘Nee, een bende is een *gang*! En ik ben de baas!’

‘Ik de onderbaas’, zegt de basset.

‘Mag ik de ondergang zijn?’ vraagt Stinkhond.

‘Nee! Dat ben ik!’ gromt de bulldog. ‘En na mij komt die uitslover van een labrador.’

‘Ik geef alles door, behalve ballen en stokken, die breng ik terug’, zegt die.

‘We missen nog een domkop in onze bende’, grijnst de basset.

‘O ja? Is hij nog niet komen opdagen?’ vraagt Stinkhond.

Maar plotseling slaat het humeur van de poedel om. Sombor gestemd veegt hij zijn pony uit zijn ogen. Hij klautert op een omgekeerde vuilnisbak en richt zich tot zijn bendeleden: ‘Mijn Ponystrijders, of moet ik zeggen: mijn broeders...’

‘Oh, de opgeschoren poedel is mijn broer!’ denkt Stinkhond met tranen in zijn ogen.

‘De pony die op jullie voorhoofd zit, hebben jullie met jullie eigen zweet verworven. Jullie hebben jullie neus in alle vuilnisbakken van de wijk gestopt, jullie hebben botjes en suikerklontjes meegebracht, maar nu gebeurt dat niet meer! Want wie schuimt er de vuilnisbakken af zodra jullie die de rug hebben toegekeerd?’

‘Ik?’ vraagt Stinkhond.

‘Nee! De katten!’

‘Dat zal ik aan mijn bazinnetje vertellen!’ zegt de labrador.

‘Dat zal ik aan Plattekat vertellen’, waarschuwt Stinkhond.

‘Die kleine, harige balletjes die de hele dag liggen te slapen en waar de kinderen zo gek op zijn,’ vervolgt de opgeschoren poedel, ‘die pikken onze baasjes in als we er niets aan doen.’

‘Als er een mijn pad kruist, dan bijt ik hem’,
waarschuwt de bulldog.

‘Nooit zal ik mijn jasje aan een kat uitlenen’, kondigt
de basset met het jasje aan.

‘Maar onder jullie, mijn Ponystrijders, bevindt zich
een verrader...’

‘Ik hoop dat ik het niet ben’, denkt Stinkhond.

‘Ja, een verrader die een pact met de vijand heeft gesloten door zijn vuilnisbak met een kat te delen.’

‘Ah, misschien ben ik het toch.’

‘Maar vandaag heeft deze verrader besloten zich te bekeren en zijn pony te verdienen! Ik vraag de allerlelijkste onder ons om op de vuilnisbak te klimmen.’

‘Nu weet ik zeker dat ik het ben’, denkt Stinkhond.

Het is een heel emotioneel moment, want alhoewel Stinkhond alle vuilnisbakken in zijn wijk vanbinnen en vanbuiten kent, heeft hij nog nooit aan de zijde van een leider op een vuilnisbak gestaan.

‘En nu, Stinkhond, zeg mij na: “Ik, Stinkhond...”’

‘Ah, heet u ook Stinkhond?!’

‘Nee, stommeling, herhaal, idioot!’

‘Idioot.’

‘Hemel, wat is hij dom!’

‘Moet ik dat ook nazeggen?’

Ondertussen gromt de Bende van de Ponystrijders van ongeduld. De bendeleden schelden van woede. 'Katten zijn afval!' begint de basset met het jasje.

‘Dood aan de katten!’ doet de bulldog er een schepje bovenop.

‘Dood aan de ratten?’ herhaalt Stinkhond.

Na vijf pogingen en nadat hij de sokken uit zijn oren heeft getrokken, slaagt Stinkhond erin de plechtige eed uit te spreken:

‘Ik, Stinkhond, zweer trouw aan mijn bendebroeders en ik zweer dat ik een kat bijt als ik er een tegenkom.’

‘Mag ik nu mijn pony hebben?’ vraagt Stinkhond.

‘Nee, een pony moet je verdienen’, zegt de opgeschoren poedel.

‘Dit zaakje stinkt’, denkt Stinkhond. ‘Tenzij het mijn zweetpoten zijn.’

De katastrofe

In zijn vuilnisbak zit Plattekat te treuren om zijn vriend.

‘Ook al mis je maar één enkele hond, toch is het net of je alleen op de wereld bent’, zucht hij.

Maar wanneer hij plotseling zijn oude maatje opmerkt op de stoep, krijgt hij weer hoop.

‘Als de bende mij met een kat ziet, kan ik mijn pony wel vergeten’, denkt Stinkhond.